

съставятъ споредъ насъ нѣщо нераздѣлно: тѣ ни се прѣдставятъ като фигуритѣ на классическитѣ барельефи, които като вървижѣтъ единъ слѣдъ други по стѣпкитѣ си, обърнали си лицата къмъ друга посока.

„Учредителното Събрание, Законодателното, Конвентътъ всички тия бѣха етапни и смѣнни пунктове, разположени по пѣтя на прогресса. Мирабо, Сийесъ, Кондорсе, Бриссо, Робеспьеръ, толкова водачи, малко или много способни, малко или много опасни. Всѣки единъ отъ тѣхъ подкарвѣ по малко колесницата напредъ; тѣхъ които падаха, колелетата ги смазваха. А колесницата си вървеше напредъ прѣзъ хиляди прѣгради; на едно мѣсто тя прѣкатурва тогосъ който иска да я спре, на друго оногова който я бѣ добръ водилъ до навечерието, но който я днесъ лошо водеше; но тя сама продължаваше да си върви изъ пѣтьтъ.

„Обърнете се да отмѣрите миналия пѣтъ: сравнете Франция отъ стария режимъ съ Франция излѣзла изъ ржцѣтъ на революцията, нейнитѣ закони и нрави. Пролѣйте тогава сълзи за жертвитѣ на слѣпото противодѣйствиe; прославете мъченицитѣ на прогресса и въздайте длъжната признателностъ на всичкитѣ дѣйци, които сж съдѣйствували даже и по единъ день, на това велико дѣло, всички вие които се ползувате съ облагитѣ ѝ.“
(Припомнянията за Карно, отъ сина му. Томъ I).